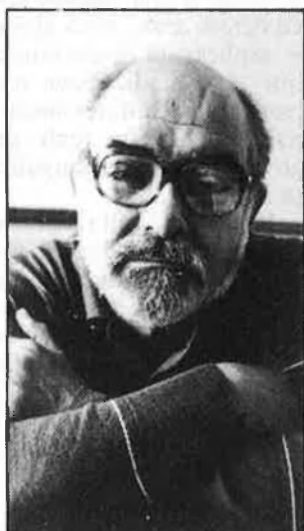

Vicent Ventura

Mil anys

La república, oblidada fins i tot pels republicans, va tornar a l'actualitat fa unes setmanes ací, a València. Podria haver estat recordada amb una repercussió geogràfica més àmplia, perquè Carrillo —sí, sí, l'ex-secretari del PC quan no hi havia més que un PC— requerit per a un programa de la BBC preparatori del viatge dels veïns de la Zarzuela a Anglaterra, va profetitzar a la monarquia ¡mil anys! de vida, sempre que, això sí, respecte la Constitució. I si Carrillo, un republicà per definició, s'ha convertit tan fervorosament a la monarquia, ¿qui podria estranyar-se que els socialistes valencians —com a mínim alguns— hagen oblidat també que el restabliment de la república era per a ells una mena de compromís històric moral?

Perquè no s'explica d'altra manera tot el que ha passat amb el cartell, ja famós, d'Alberti. La història, resumida breument, és aquesta. Algú va pensar que podria commemorar-se el cinquantenari de l'arribada a València del govern, el qual es retirava d'un Madrid convertit en front de batalla. No es que allò tingués massa influència, ni pel que fa al govern, que als deu mesos es va traslladar a Barcelona, ni pel que fa a la ciutat, tret del fet que es va omplir de sots-secretaris, directors generals i tot el seguici de funcionaris que acompanya sempre un govern més o menys iti-

nerant. Però, en fi, les commemoracions sempre permeten fer exposicions, organitzar conferències i recordar els temps passats. Allò que en diuen «recuperar la memòria històrica».

Ara bé, allò que, sense dubte, caracteritza una commemoració és el cartell. Perquè les conferències passen i el cartell queda. Es va encarregar, per tant, un cartell, i a més, a Alberti, republicà —o ja no ho és, vés a saber— de la república en qüestió, poeta i pintor, tot en una peça. L'home va fer el que calia esperar d'ell per a una ocasió semblant. Va col·locar al mig de la seua obra els colors de la república i es va quedar tan ample. Res més normal, reflexionarà qualsevol persona normal.

Ignore si han fet o no han fet el cartell. Ni si, per fi, Alberti ha vingut o no a uns encontres d'escriptors del Mediterrani, que, segons tinc entès, se celebren cada any ací a València. No sé com han acabat les coses, ja que el Sr. Reagan ens ha proporcionat altres preocupacions. He tingut temps, però, de considerar com passa el temps i que lluny som d'aquella València que celebrava l'arribada de la II República cantant pel carrer la Marsellesa i enlairant la bandera amb la franja morada al balcó de l'Ajuntament. ¿Què s'ha fet d'aquella València? És trist acceptar-ho, però les coses són com són. □

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

1r. cognom _____ 2n. _____

Nom _____ Domicili _____

Població _____ Tel. Part. _____

Any de naixement _____ D.N.I. _____

Professió _____ Lloc de treball _____

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un període D'UN ANY, prorrogable si no hi ha ordre en contra, i un import de:

7.400 pessetes - amb pagament: Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)

Semestral (2 rebuts de 3.700 pessetes)
(Sols en el cas de pagament per banc).

10.500 pessetes (Europa) amb pagament anual
Aquests preus inclouen el 6% de l'IVA.

Forma de pagament:.

Dom. bancària. Taló bancari adjunt. Gir postal núm. _____

• La subscripció representa un descompte de més del 10% sobre el preu de venda de qualsevol.

(Firma)

Distingits senyors:

Caixa o banc _____ Agència _____

carrer _____ ciutat _____

Els pregue que els rebuts que a nom d _____

domicili _____ població _____

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. amb total de _____ ptes.

a pagar en _____ terminis ^{36 m^{es} alment} _{anualment} per la quantitat de ptes. _____ siguen

pagats amb càrrec ^{al compte corrent} _{a la libreta d'estalvis} núm. _____

_____ de _____ de 198 _____

(Firma)